

Járható ösvényen

2012 február 08. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Most nem azzal kezd?dött az évértékelés, mint az els? Orbán-kormány idején több alkalommal is, hogy mint a gyerekek magasságát, növekedésük ütemét az ajtófélfa rovátkáin, úgy figyelhetjük az ország gyarapodását. Lassan odajutunk, hogy nem is a növekedést jelz?, egyre magasabban lév? rovátkákat nézzük, hanem annak is örülünk, hogy van ajtófélfa. Mert akkor van ajtó, és még megvan a lakás.

Az ezredforduló éveihez képest egy másik Európában élünk. Egy sok sebb?l vérz? kontinens elbizonytalanodott, már közös valutájában is megingott gazdasági és politikai szövetségi rendszerének egyik országa vagyunk. Orbán Viktor évértékel? beszédének leginkább mellbevágó adata nem is ránk, hanem az unió tagjaira vonatkozott: eszerint 2011-ben tizenhárom tagország kormánya bukott meg. Ha így vesszük, akkor kiabálhatnak ránk kígyót és békát, még mindig a jobbak közt vagyunk. Orbán Viktor nagyon sok mindenre képes, de pesszimista beszédet tartani, az sose ment neki. Jó, hogy ilyen. Amíg halljuk (s talán még utána is), úgy érezzük, minden baj legy?zhet?, minden gond testet-lelket er?sít? próbatétel, minden probléma megoldható, és minden gyomrunkat ért öklözés kiváló alkalom hasizmaink fejlesztésére.

Az Abraham Lincolntól vett idézet („a népb?l, a néppel, a népért”) elrugaszkodási és visszatérési pontja volt a beszédnek. Ma csak az ortodox baloldalt kísérti meg, hogy a középosztályt egy herendi porcelános, sznob társaságnak láttassa. Orbán Viktor a klasszikus kapitalizmus elvei nyomán szögezi le, hogy a középosztály az ország húzóereje, lefelé nyitott (ez a lincolni „a népb?l”), képes az alatta lév? társadalmi rétegekkel összefogni, érdekközösséget alkotni („a néppel”), s a politika dolga az, hogy ezeket a törekvéseket segítse, meger?sítse, és ne feledkezzen meg arról, hogy szolgálatra szeg?dött („a népért”).

„Járható ösvény legyen az emberek el?tt. Azt nem lehet, hogy a lakásuk helyett az adósságot hagyják gyerekeikre.” Ez a két egyszer?, retorikamentes, s az elemzésekben várhatóan nemigen idézett mondat foglalja össze leginkább az Orbán-kormány politikai krédóját. Intézkedéseinek java is fölf?zhet? e mondatok láncára. A bankadó, a végtörlesztés, a családi adózás, a startmunkaprogram. Hallottunk az új alapokról, de mi már a falakat fölhúzva szeretnénk látni. A munka visszaadandó becsületér?l, de nem nagyon látunk olyan vállalatokat és cégeket, ahol az a leggazdagabb, aki a legtöbbet dolgozik. A valóság nehezen formálódik, és korántsem pusztán az emberi jobbat akarás szerint. Okos szavakat mindig jó hallani, de mintha kevesebben lennének kint a terepen. Ezért a világ, a világunk mozdulatlanabb, merevebb, hidegebb, mint lehetne.

Meglehet, már nem is akarjuk többé hallani, hogy vissza kell szorítani azokat a multikat, amelyek a magyar cégeket hátrányos helyzetbe hozzák, vagy hogy teret kell adni a kis- és középvállalkozásoknak; már megelégszünk azzal, ha ennek bizonyítékát lépten-nyomon megtapasztaljuk. Azt is jó lenne érzékelni, minden egyes minisztériumban kezüket-lábukat összetörik az igyekezetben, s a jó ügyek el?bbre vitele érdekében azok, akikre közös dolgaink, gyorsan és hatékonyan megteend? lépések, határozott, felel?sséget vállaló döntések, végs? soron pedig emberi sorsok bízattak. Az ország kitart miniszterelnöke mellett, nem vakhitb?l, nem a populizmus csapdájába zuhanva, hanem mert pontosan tudjuk, hogy ez a miniszterelnök ki fog tartani az ország mellett. A békemenet err?l a kölcsönösségr?l szólt. De azt a bizonyos hideg, dermedt, mozdíthatatlan valóságot már szeretnénk nagyobb mozgásban látni. Hogy melegedhessünk. Mindannyian.

mno.hu - Körmendy Zsuzsanna

Ajánló